

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 23.682 van 25 februari 2009
in de zaak RvV X / IV

In zake: X
Gekozen woonplaats: X
tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 15 december 2008 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 november 2008.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 12 januari 2009 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 februari 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DOORNAERT, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing

De bestreden beslissing houdende de weigering van de erkenning van de status van vluchteling en de niet-toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde een etnische Roma uit Pristina te zijn en in het bezit te zijn van de Kosovaarse nationaliteit. In maart 1999 zouden etnische Albanezen aan uw ouders gevraagd hebben om hun huis in Mitrovica te verlaten. Toen ze dat weigerden, zouden ze uw ouders gedood hebben. U zou op dat moment bij uw zus verbleven hebben. Nadien zou u samen met heel uw gezin opgepakt zijn en een maand opgesloten zijn in de gevangenis in Zitkovac. Na een maand zouden jullie vrijgelaten zijn wegens een gebrek aan bewijzen. Jullie zouden dan ingetrokken zijn in het huis van een Serviër in Zitkovac. Jullie zouden hem geholpen hebben met de landbouw en in ruil zouden jullie bij hem hebben mogen wonen. Hij zou jullie af en toe ook voedsel gegeven hebben. U zou één keer naar Zvecan gegaan zijn om u er te registreren bij de gemeente, maar dat zou u geweigerd zijn omdat u Roma bent. U zou er door andere Serviërs ook van beschuldigd zijn een Albanees te zijn. U zou zowel schrik gehad hebben van de Albanezen als van de Serviërs. Toen de Serviër bij wie jullie verbleven overleed, zouden jullie vertrokken zijn. Op 25 augustus 2008 zouden jullie naar Belgrado gegaan zijn. Daar zouden jullie twee dagen bij een Roma verbleven hebben. Nadien zou u met twee minibussen

naar België gekomen zijn. Op 2 september 2008 zouden drie van uw kinderen vermist zijn geraakt toen jullie moesten overstappen onderweg naar België. Sindsdien zou u van hen geen nieuws meer hebben. Nog op 2 september 2008 zouden jullie aangekomen zijn in België. Op 5 september 2008 vroeg u hier asiel aan. Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legde u een kopie van uw huwelijksakte, uitgereikt op 27 januari 1992 te Pristina, neer. Tevens legde u een kopie van het bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister van de zoon van uw oom en zijn echtgenote, I. en S. B. (...) (O.V. 5.773.637), en een kopie van de verblijfstitel van de zoon van uw oom, I. B. (...) (O.V. 5.224.175), neer.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u geen gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Conventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk heeft gemaakt.

U verklaarde niet langer in Kosovo te kunnen wonen omdat u schrik had van de Serviërs, die u als Albanees zouden beschouwen. U zou ook niet meer bij de Albanezen kunnen wonen omdat uw ouders door Albanezen werden gedood. Na de dood van uw ouders zou u een maand in de gevangenis hebben gezeten. Er dient echter te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk heeft gemaakt in de periode voor uwkomst naar België daadwerkelijk in Kosovo te hebben verbleven. Zo kon u geen enkel document neerleggen dat uw recent verblijf in Kosovo kan aantonen. U legde enkel een kopie van uw huwelijksakte en de geboorteakte van uw echtgenote neer. Beide documenten werden uitgereikt in 1992. U was niet in het bezit van een Servische identiteitskaart of een identiteitskaart van UNMIK.

Verder was uw kennis over Kosovo zeer beperkt, waardoor er geen geloof kan gehecht worden aan uw recent verblijf. U had vernomen dat Kosovo onafhankelijk was geworden, maar u kon niet zeggen wanneer dat juist gebeurd was. Uit uw verklaringen kan nochtans opgemaakt worden dat u, ten tijde van de onafhankelijkheidsverklaring, 17 februari 2008, nog in Kosovo zou geweest zijn. Hierbij aansluitend was u niet op de hoogte van de incidenten die naar aanleiding van die onafhankelijkheidsverklaring zijn gebeurd (gehoorverslag CGVS p. 12-13). Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie in het administratieve dossier werd gevoegd, blijkt dat er verschillende gewelddadige incidenten en betogingen plaatsvonden in de periode rond de onafhankelijkheidsverklaring, voornamelijk in het Servische, noordelijke deel van Kosovo, waar u toen zou verbleven hebben. U herkende een aantal buurdorpen van Zitkovac, waar u zou verbleven hebben, zoals Valac en Bresnica, niet (gehoorverslag CGVS p. 14). U kende noch herkende de naam van de huidige president van Kosovo (gehoorverslag CGVS p. 15-16). Toen u de naam van de Eerste Minister van Kosovo gevraagd werd, zei u dat dit Ibrahim Rugova was. U wist echter niet dat Ibrahim Rugova al in januari 2006 overleden was (gehoorverslag CGVS p. 15). Gevraagd wat de naam Hashim Thaci, de Eerste Minister van Kosovo, betekende, beweerde u dat dit de president van de Ashkali was (gehoorverslag CGVS p. 16). Ook van andere incidenten of verkiezingen die in de periode voor uw vertrek naar België plaatsvonden, was u niet op de hoogte (gehoorverslag CGVS p. 14), terwijl er in 2007 nog verkiezingen waren in Kosovo. Door dit manifest gebrek aan kennis over de recente situatie in Kosovo wordt uw geloofwaardigheid in verband met uw recent verblijf danig ondermijnd.

Ook wat uw eigenlijke vluchtverhaal betreft, zijn er een aantal tegenstrijdigheden op te merken met de verklaringen van uw echtgenote, S. B. (...), waardoor uw geloofwaardigheid volledig wordt teniet gedaan. Zo verklaarde u in eerste instantie geen problemen gehad te hebben met de autoriteiten of de politie in Kosovo (gehoorverslag CGVS p. 9). Nadien verklaarde uw echtgenote dat heel uw gezin een maand in de gevangenis werd opgesloten nadat de Serviër bij wie jullie verbleven, was overleden. Zij situeerde deze gebeurtenis ongeveer 9 maanden voor het gehoor op het Commissariaat-generaal (gehoorverslag echtgenote p. 8). Toen u dan opnieuw werd gevraagd of u ooit in de gevangenis gezeten had, verklaarde u in maart-april 1999 in de gevangenis gezeten te hebben. U zou dit niet eerder verklaard hebben omdat er u tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal niet expliciet gevraagd werd of u in de gevangenis had gezeten en omdat u dit reeds bij uw asielaanvraag op de Dienst Vreemdelingenzaken had verklaard (gehoorverslag CGVS p. 18). Ik meen er echter van te mogen uitgaan dat dit geen detail is in uw vluchtverhaal en er u vóór deze confrontatie op het Commissariaat-generaal wel degelijk gevraagd werd naar problemen met de autoriteiten of politie, waarop u ontkennend antwoordde (gehoorverslag CGVS p. 9). Hoe dan ook blijft de tegenstrijdigheid bestaan aangezien u verklaarde in 1999 in de gevangenis te hebben gezeten en uw echtgenote verklaarde enkele maanden voor uw komst naar België in 2008 opgesloten te hebben gezeten. Daarnaast verklaarde u dat uw ouders tijdens de oorlog in 1999 gedood werden door Albanezen (gehoorverslag CGVS p. 4). Uw echtgenote verklaarde echter dat uw ouders stierven door ziekte (gehoorverslag CGVS echtgenote p. 11). Toen u geconfronteerd werd met deze verklaring, zei u enkel

dat uw echtgenote niet wist wat ze vertelde en dat ze die dingen niet onthoudt (gehoorverslag CGVS p. 18). Het overlijden van uw ouders, haar schoonouders, is echter geen detail in uw vluchtverhaal en er kan hier dan ook bezwaarlijk sprake zijn van een vergissing of een vergetelheid.

Gelet op wat voorafgaat, kan uw werkelijke verblijfssituatie voor uw komst naar België niet worden vastgesteld en kan evenmin worden vastgesteld dat u daadwerkelijk het slachtoffer werd/kan zijn van hetzij een vervolging zoals bedoeld in de Conventie van Genève, hetzij van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Met de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling van de zoon van uw oom en zijn echtgenote, I. en S. B. (...) (O.V. 5.773.637), en van de zoon van uw oom, I. B. (...) (O.V. 5.224.175), kan geen rekening worden gehouden, daar hun asielrelazen niet in twijfel werden getrokken en zij zich bovendien op andere en persoonlijke asielmotieven baseerden.

De kopie van uw huwelijksakte is enkel een begin van bewijs van uw identiteit en afkomst, maar die staan niet ter discussie. Het voorgelegde document kan dan ook bovenstaande conclusies in verband met uw verblijf voor uw komst naar België niet herstellen, temeer gezien dit document reeds in 1992 werd uitgereikt. Overigens dient in dit verband nog toegevoegd te worden dat op de huwelijksakte staat vermeld dat jullie ten tijde van jullie huwelijk in Sarajevo, Bosnië, woonachtig waren, terwijl u met geen woord heeft gerept over een verblijf of vaste woonplaats in Bosnië. Meer nog, u stelde uitdrukkelijk nooit elders dan in Kosovo of België te hebben verbleven (gehoorverslag CGVS p. 3).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel roept verzoeker de schending in van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Verzoeker vraagt hem de status van vluchteling toe te kennen, minstens het voordeel toe te kennen van de subsidiaire bescherming. Hiertoe gaat verzoeker in op de motieven van de bestreden beslissing en tracht deze te verklaren dan wel te weerleggen.

2.2. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Hij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hem bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan

ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204).

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.4.1. De Raad wijst erop dat elke asielaanvraag op individuele wijze onderzocht moet worden, waarbij de asielzoeker op een voldoende concrete manier dient aan te tonen dat hij het slachtoffer is of kan worden van een persoonlijke en systematische vervolging, dan wel een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) betreffende de subsidiaire bescherming. De loutere verwijzing naar de algemene toestand in het land van herkomst is daartoe niet voldoende. Gelet op het feit dat verzoekers vrees gegrond moet zijn, dit wil zeggen dat deze niet alleen subjectief bij hem aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506), en gelet op het feit dat het reële karakter van het risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet moet kunnen worden geëvalueerd, is het uiteraard van belang te weten waar verzoeker daadwerkelijk heeft verbleven voor het indienen van zijn asielaanvraag en of hij in die context het slachtoffer werd of kan worden van een vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin dan wel van een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming.

2.4.2.1. Aangaande de motivering van verwerende partij betreffende verzoekers flagrante onwetendheid over de geografische en politiek-maatschappelijke situatie in zijn land van herkomst, wijst verzoeker erop dat het correct is dat hij twee buurdorpen, Valac en Bresnica, van Zitkovac niet herkende, maar dat hij wel een zestal andere buurdorpen van Zitkovac heeft opgenoemd, onder andere Banjska en Graboc. Gezien hij nooit buitenkwam uit angst voor de omwonenden kan het hem bezwaarlijk worden tegengeworpen dat hij twee buurdorpen van Zitkovac niet herkende. Het is onredelijk van hem te verwachten dat hij alle buurdorpen van Zitkovac kent. Gezien hij tijdens het gehoor voor het Commissariaat-generaal duidelijk heeft gesteld dat hij absoluut niets afweet van politiek en daar ook niet in is geïnteresseerd, doet het niet ter zake dat hij de precieze datum van de onafhankelijkheid van Kosovo en de naam van de Kosovaarse president niet weet. Bovendien is het quasi onmogelijk voor hem om die informatie te kennen gelet op zijn ongeschooldheid en ongeletterdheid en het feit dat de Serviër bij wie hij verbleef met zijn gezin geen televisie had. Bovendien verlieten hij en zijn gezin zelden of nooit het huis van de Servische man.

2.4.2.2. De Raad wijst erop dat het heel opmerkelijk is dat verzoeker wel Graboc en (het verderafgelegen) Banjska blijkt te herkennen, maar Bresnica en (het nabije) Valac als dusdanig niet lijkt te herkennen als naburige dorpen van Zitkovac (gehoorverslag Commissariaat-generaal p. 11 en de door verzoeker aan het verzoekschrift toegevoegde kaart). De informatie met betrekking tot de geografische gegevens wijzen er in hoofde van verzoekende partij enkel op dat hij hetzij zelf tot op een zekere leeftijd in deze regio heeft doorgebracht of dat hij via overlevering van derden dergelijke en aanverwante info heeft verkregen. Daarnaast is het wel degelijk bevreemdend dat verzoeker niet kan preciseren wanneer Kosovo onafhankelijk werd, terwijl uit zijn verklaringen nochtans kan worden opgemaakt dat hij er, ten tijde van de onafhankelijkheidsverklaring, zou hebben verbleven. Verzoeker bleek evenmin op de hoogte te zijn van de incidenten die naar aanleiding van de onafhankelijkheidsverklaring zouden zijn gebeurd, terwijl uit informatie waarover het Commissariaat-generaal (administratief dossier, stuk 23) beschikt, blijkt dat er in die periode voornamelijk in het Servische, noordelijke deel van Kosovo, waar verzoeker beweert te hebben verbleven, verschillende gewelddadige incidenten en betogingen hebben

plaatsgevonden. Het is hoogst onwaarschijnlijk dat verzoeker – die bij een Servisch persoon verbleef – deze gebeurtenissen zou zijn ontgaan, niet in het minst omdat de onafhankelijkheidsverklaring een impact had op het dagdagelijkse leven. In die zin vormt verzoekers argumentatie in het geheel geen afdoende uitleg voor zijn onwetendheid. Ook van een ongeschoold iemand kan verwacht worden dat deze de onafhankelijkheidsverklaring – die ingrijpende gevolgen had – kan situeren en op de hoogte zou zijn van de naam van de president van Kosovo. Verzoekers uitleg dat hij geen televisie had is in dit verband totaal irrelevant en bovendien beweert hij bij een Servisch persoon te hebben verbleven – volgens het verzoekschrift gedurende een periode van bijna acht jaar – die met een aan zekerheid grenzende waarschijnlijkheid de (gebeurtenissen rond de) onafhankelijkheidsverklaring van nabij zal gevolgd hebben daar deze onafhankelijkheid verstrekende gevolgend had voor etnische Serviërs in een zelfstandig Kosovo. De door verzoeker verstrekte uitleg houdt geen stand.

2.4.3.1. Betreffende de vaststelling van verwerende partij dat verzoeker beweerde dat zijn gezin gedurende een maand zou hebben in de gevangenis gezeten in het jaar 1999, daar waar zijn echtgenote dit situeerde in 2008 en dat zijn ouders in 1999 vermoord werden door Albanezen, terwijl zijn echtgenote verklaarde dat de ouders van verzoeker stierven door ziekte, stelt verzoeker dat hij zich inderdaad in beide jaartallen heeft vergist, wat te wijten is aan zijn ongeschooldheid en ongeletterdheid en aan de door hem beleefde traumatische ervaringen, en dat hij op het Commissariaat-generaal steeds verwezen heeft naar zijn schoonouders als zijnde “zijn ouders”. Verzoeker voegt eraan toe dat zijn biologische ouders reeds geruime tijd geleden aan ziekte overleden en dat zij niet werden vermoord.

2.4.3.2. Voormelde verklaringen van verzoeker kunnen door de Raad niet worden gevolgd. Verzoekers echtgenote beweert bij het verhoor op het Commissariaat-generaal van 28 oktober 2008 (verhoorverslag, p. 8) dat haar gezin begin 2008 werd gearresteerd en gedurende een maand aangehouden bleef en dit naar aanleiding van het overlijden van hun Servische gastheer. Verzoeker bevestigt in zijn verzoekschrift dat er inderdaad valse beschuldigingen werden geuit naar aanleiding van het overlijden van deze Servische man. In redelijkheid kan niet worden aangenomen dat het plaatsnemen door verzoeker van een opsluiting van een maand, dat duidelijk is gekoppeld aan het overlijden van verzoekers gastheer, negen jaar vroeger, in het voorjaar van 1999, te wijten is aan diens ongeschooldheid en ongeletterdheid. Verzoeker brengt evenmin een medisch attest bij waaruit blijkt dat ingevolge de door hem voorgehouden traumatische ervaringen zijn cognitieve geheugen zou zijn aangetast waardoor het hem onmogelijk is gebeurtenissen, gespreid over negen jaar, correct in de tijd weer te geven.

Verzoekers bewering het steeds te hebben gehad over “zijn ouders” waar hij eigenlijk sprak over zijn schoonouders en dat zijn biologische ouders reeds lang geleden aan een ziekte overleden zijn, mist feitelijke grondslag. Bij het verhoor op de Dienst Vreemdelingenzaken, zoals blijkt uit het door verzoeker op 18 september 2008 ondertekende verslag, stelt verzoeker duidelijk met naam dat zowel zijn vader B. F. als zijn moeder C. D. in maart 1999 werden vermoord. De door verzoekers echtgenote bij haar verhoor op de Dienst Vreemdelingenzaken aangeduide namen van haar in 1999 vermoorde ouders betreffen S. R. en S. C.. Verzoeker had het dus weldegelijk over zijn ouders en niet over zijn schoonouders.

2.4.4. Uit voorgaande blijkt dat aan de door verzoeker aangehaalde persoonlijke problemen tijdens zijn verblijf in Kosovo totaal geen geloof kan worden gehecht. Tevens om die reden zijn de verwijzingen naar het ‘Serbia 2007 Progress Report’ van de Europese Commissie en het rapport van Human Rights First “Violence against Roma: 2008 Hate Crime Survey” omtrent de algemene situatie van Rom in Servië niet dienstig. Immers blijkt het onmogelijk een correct beeld te krijgen van verzoekers verblijfssituatie de laatste jaren voor zijn vertrek naar België, zodat hij zich niet kan beroepen op de voormelde onveiligheids situatie in Kosovo en Servië. Bijgevolg kan niet worden vastgesteld of verzoeker daadwerkelijk het slachtoffer werd of kan zijn van hetzij een gegronde vrees voor vervolging in de vluchtelingenrechtelijke

zin, hetzij een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming.

2.4.5. De subsidiaire beschermingsstatus kan evenwel worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas. De Raad stelt echter vast dat verzoeker door de volstreekte ongeloofwaardigheid van zijn asielrelaas en meer in het bijzonder de vaststelling dat geen geloof kan worden gehecht aan zijn verblijf in Kosovo gedurende de laatste jaren voorafgaand aan zijn voorgehouden vlucht, verhinderen zijn land of regio van herkomst te bepalen waardoor een beoordeling in toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet onmogelijk wordt. In hoofde van verzoeker kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

Het middel is ongegrond.

2.5. De Raad is van oordeel dat verzoeker geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die alsnog een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente gronden, die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoeker noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 25 februari 2009 door:

dhr. J. BIEBAUT,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
------------------	--

mevr. K. ROSIER,	toegevoegd griffier.
------------------	----------------------

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER.

J. BIEBAUT.